हीनाङ्गी वाधिकाङ्गी वा या भवेत् कन्यकात्र सा ।
भर्तुश्च स्याद्विनाशाय स्वशीलनिधनाय च ॥८१॥
या पुनस्त्रिस्तनी कन्या याति लोचनगोचरं ।
पितरं नाशयत्येव सा द्रुतं नात्र संशयः ॥८२॥

तस्मादितद्दर्शनं परिहरतु देवः । यदि कश्चिदेनामुद्वाहयति । तत् तस्मै ५ दत्वा देशत्यागेन नियोजितव्य इति । एवं कृते लोकद्वयाविरुद्धता कृता भवतीति । तेषां तद्वचनमाकर्ण्य राजा सर्वत्र पटहशब्देन घोषणामा ज्ञापयामास । अहो त्रिस्तनीं राजकन्यां यः परिणयति । तस्य राजा सुवर्णलक्षं दत्वा देशत्यागं कारयति । एवमाघोषणायां क्रियमाणायां प्रभूतः कालो व्यतीतः । न च कश्चित् तां परिणयति । सापि गुप्त १० स्थाने संस्थिता यौवनाभिमुखी सञ्जज्ञे । अथ तत्रैव नगरे कश्चिदन्धो ऽस्ति । तस्य च मन्थरकनामा कुब्जो ऽग्रेसरयष्टिग्राही । ततस्तौ प टहशब्दमाकर्ण्य मिथो मन्त्रयेते । स्पृश्यते ऽसौ पटहः । यदि कथमपि दैवात् कन्यका सुवर्णं च लभ्यते । सुवर्णं प्राप्य सुखेन कालो व्रजति । अथ यदि कन्यकादोषेण मृत्युर्भवति । तदस्य दारिद्रोत्थस्य क्लेशस्य १५ पर्यन्तो भवति । उक्तं च यतः ।

लज्जा स्नेहः स्वरमधुरता बुद्धयो यौवनश्रीः ।
कान्तासङ्गः यजनसमता दुःखहानिर्विलासः ।
धर्मः शास्त्रं सुरगुरुमतिः शौचमाचारचिन्ता ।
पूर्णे सर्वे जठरपिठरे प्राणिनां सम्भवन्ति ॥८३॥ २०

एवं मन्त्रयित्वान्धेन गत्वा पटहः स्पृष्टः । आह च । अहं तां कन्यां परिणेष्यामि यदि मे राजा प्रयच्छति । ततस्ते राजपुरुषैर्गत्वा राज्ञे नि वेदितं । देव केनचिदन्धेन पटहः स्पृष्टः । तदत्र विषये देवः प्रमाणं । राजा प्राह । भो

अन्धो वा बधिरो वापि कुष्ठी वाप्यन्त्यजो ऽपि वा । २५